Mateja Jurčević
Bijela vrata
izbor, 2017.

djetinjstvo

ubili su ježeve utopili su ježeve ježevi
su mrtvi lisičji repovi za njen vrat igle
za moje meso o koliko ih je umrlo za
moje spasenje nevine oči u prostoru
probušene kože ne prilazite inficirani s
kopljima punim njihove krvi želio bih
izludjeti svečano želio bih nestati čisto
kao onda kada se to još moglo kada je
smrt bila nešto kada smo umirali od
divljeg ječma na pamuku

ždralovi

ždralovi se igraju ovako za vjetrovitog vremena iziđe se van u širokoj odjeći sve što sputava tijelo potrebno je maknuti remenje zlatninu vezice potrebno je pronaći ogradu tanak zid uzak stup popeti se na visinu omjer tla i iskupljena tri naprama jedan potrebno je desnu nogu saviti u koljenu pod pravim kutom potrebno je spojiti lopatice i rastaviti ruke od tijela od dva uda napraviti lažni horizont potrebno je dlanove izviti prema van u smjeru kazaljke spojiti bradu s prsima potrebno je širom otvoriti oči i ostati tako dok bol ne prođe ili dok ne padne kiša

snijeg

ovo je vrijeme radosti u ovo vrijeme
poželim biti spektar na zelenilu cijelu
godinu nikome nalik a sada
poistovjećen ovo je vrijeme kada bijeli
vrište svoje napjeve na stolici savijen
kao nejestivo voće gledam kako padaju
tvoje ruke usitnjene do
neprepoznatljivosti između krupnog
mesa nazirem nokte moje grlo lavina s
tvoga trbuha ne nalazim madeže u ovoj
pustoši sav njihov zbroj zatrpan je
zimom što se ljušti s bedara na pitome
krovove vješaju ti smrznute kosti

slabost

mi sjednemo jedan do drugog zavijemo
se u obli lik i sve stvari stavimo u
epicentar neurona jednu na rub drugu
na rub treću van njega četvrtu van
njega petu nesparenu obješenjaci
otklanjaju pola stupnja od sjevera mi
sjednemo jedan do drugog i svakome
kažemo pet minuta toliko možeš da se
ne ugušiš u prstenu soli pet minuta ne
budi mlak gdje su ti nestala pluća pet
minuta samo kukavice gledaju na sat

šetnja

uvečer moramo krenuti jer nam je tijelo
odveć snažno treći pol um našeg svijeta
majčin porculan lomljivi miraz zemlje
dom bijel i topao napušten u sate
koračanja u večer mi hodamo s
aritmijom straha kad nas vide na
otvorenom moru bacaju se sidra u
zrcalo bijeli holandez prolazi uplakani
dječak s bokovima u drvoredu

Šuma

Spavam u crnini za slučaj da se ne probudim.
Praktično je i čovjek ne mora brinuti
tko će mu zagledati nepravilnost kože
dok ga bude oblačio u ono što pristoji.

Mrtvi ne brinu o svojoj vanjštini,
ali dok živim protokol je protokol.

U suštini, ne tvrdim da neću opstati do jutra,
ali oprez nikome ne naškodi više no inače.
Uglavnom se budim smiono zdrav i otresam sa
sebe bijele gljive koje sam noću skupio u košaru.

Rukavice

U trgovini iz koje sam se bojao izići praznih ruku kupio sam rukavice.
Rukavice uvijek mogu zatrebati, korisnije su od čokolade za dijabetičare
i žvakaćih guma.

Rukavice su:
crne,
od svinjske kože,
prošivene smeđim koncem.
Prsti su duži od mojih,
izgledam elegantno
i lopovski.

Prolazim ulicom:
kradem djeci nosove,
majke im sklanjaju lica
u podstave kaputa.

Stavljam rukavice:
na obraze,
pod bradu,
njušim ih,
povraćam od žestine,
petak je i treba postiti od mirisa.

Ulazim u tramvaj:
bacam ih u lice balavcu
koji ne ustaje,
tražim ih pod sjedalom,
bivam ismijan.
Navlačim ih,
naslanjam se
u prostor namijenjen
kolijevkama i kolicima,
prelazim nježno po rukohvatu
– kako je čudesno, kako je nestvarno –
ime umire u koži
i tragovi gube tijelo.

Neće me naći,
nikada me neće naći.

Jesen

Tvoja ljubav,
teški stol od cerovine.
Nosim ga pod tuđi krov.

Klepsidra

S mojim početkom krenula je krv.
Imao sam oči,
neuspjeli balon sapunice
prekinut u raskorak.
Imao sam maleno tijelo
s neznanim vrhom i podnožjem,
izvrtali su me i tražili.

S mojim početkom krenula je krv
od vrata prema nogama
i ostavila me odsječenog.

Taloži se crveni pijesak u koraku,
mora doći
to spasonosno vrijeme obrtanja:

past će
ili će ga politi vodom.

Dijalog

Od njihovih se cipela sužavaju zjenice,
to mora da je ljubav jer zasljepljuje,
to mora da je jer je
elegantna
i gnječi jezik i izbacuje ga
kao gvalju crnih konopaca:
daktilski, dekonstrukcija, dijalektički
diskrepancija, diskurs
i onda se prijeđe u idući niz.

Ja laštim podove,
oni se vole u svojoj snazi,
oni vole samo na slovo d,
ja sam prostor između riječi.

Neprimjetan sam,
moćan sam.